

JURISPRUDENȚĂ

Contencios administrativ. Recurs formulat de asociații profesionale ale magistraților împotriva Hotărârii Plenului C.S.M. prin care s-a dispus promovarea în funcția de judecător la Î.C.C.J. Lipsă de interes

Prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 215/25 martie 2010 s-a dispus promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția civilă și de proprietate intelectuală a doamnei judecător C.V., judecător la Curtea de Apel București, începând cu data de 19 aprilie 2010.

Hotărârea nr. 215/25 martie 2010 a fost adoptată prin vot direct și secret, cu majoritatea voturilor membrilor prezenți, în temeiul dispozițiilor art. 35 lit. c din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, avându-se în vedere hotărârea nr. 314/25 martie 2010 prin care Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii a constatat îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția civilă și de proprietate intelectuală, avizul consultativ al Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, analiza comparativă a candidaturilor depuse pentru promovarea în această funcție și prestația candidaților la interviul susținut în ședința Plenului Consiliului Superior al Magistraturii din 25 martie 2010.

Împotriva acestei hotărâri, la data de 3 mai 2010, în baza dispozițiilor art. 29 alin. 7 din Legea nr. 317/2004, republicată, au formulat recurs Asociația Magistraților din România (A.M.R.) - Filiala Cluj și Uniunea Națională a Judecătorilor din România, asociații profesionale cu personalitate juridică, solicitând anularea hotărârii și constatarea suspendării de drept a efectelor acesteia până la soluționarea recursului.

Recurentele au invocat ca motive de nelegalitate a hotărârii atacate încălcarea dispozițiilor art. 52 alin. 1 din Legea nr. 304/2004 privind condiția îndeplinirii funcției de judecător în ultimii doi ani la tribunale sau curți de apel, nerespectarea ghidului de interviu și a criteriilor orientative de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, aprobate prin hotărârile nr. 482/2005 și nr. 492/2005 ale Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și nerespectarea dispozițiilor art. 29 alin. 4 din Legea nr. 317/2004, republicată, care prevăd obligația motivării hotărârilor luate de Consiliul Superior al Magistraturii, în plen sau în secții, prin vot direct sau secret.

În raport de caracterul hotărârii contestate, intimatul Consiliul Superior

al Magistraturii a invocat excepția lipsei de interes al recurentelor în promovarea căii de atac a recursului, motivând că acestea nu dovedesc existența unui interes legitim, în sensul prevăzut de art. 2 alin. 1 din Legea nr. 554/2004.

Sesizată în procedura judiciară specială prevăzută de art. 29 alin. 7 din Legea nr. 317/2004, republicată și examinând cu prioritate excepția procesuală invocată de intimat, conform dispozițiilor art. 137 alin. 1 C.pr.civ., Înalta Curte a admis această excepție pentru următoarele considerente:

Exercițiul dreptului de a acționa în justiție este condiționat și de existența unui interes legitim, născut și actual, personal și direct al titularului dreptului la acțiune.

În prezenta cauză, recurente au motivat existența și legitimitatea interesului lor în calitate de asociații profesionale prin obiectul activității desfășurate potrivit actelor lor constitutive. În acest sens, au fost invocate dispozițiile din statutul fiecărei asociații recurente, care prevăd că acestea s-au constituit și funcționează în scopul reprezentării și apărării intereselor magistraților în raporturile cu celelalte subiecte de drept, pe plan intern și internațional, promovării libertății și demnității profesiei, apărării statutului magistraților în statul de drept și a independenței justiției.

Interesul invocat de recurente în promovarea recursului împotriva hotărârii nr. 215/25 martie 2010 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nu îndeplinește condițiile impuse de lege pentru a justifica sesizarea instanței de contencios administrativ cu cererea de anulare a unui act administrativ cu caracter individual. Hotărârea nr. 215/25 martie 2010 a Plenului Consiliului

Superior al Magistraturii are ca obiect promovarea unui judecător și în consecință, este un act administrativ cu caracter individual, care produce efecte juridice numai față de persoana fizică beneficiară a măsurii adoptate, fără a afecta raporturile juridice ale asociațiilor profesionale constituite conform dispozițiilor art. 76 din Legea nr. 303/2004, republicată, în scopul apărării intereselor profesionale ale magistraților.

Față de natura și regimul juridic al hotărârii contestate, se reține că recurente nu au dovedit existența interesului necesar pentru exercitarea căii de atac a recursului, în conformitate cu prevederile art. 1 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 și art. 52 alin. 1 din Constituție, republicată. Potrivit acestor dispoziții legale, persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei. În consecință, anularea actului administrativ al unei autorități publice nu poate fi obținută în justiție decât de persoana care a fost vătămată într-un drept sau interes al său prin actul respectiv.

Recurente, ca asociații profesionale, nu pot fi beneficiarele dreptului la promovare, ca element al carierei profesionale a magistraților și, din acest motiv, nu au un interes legitim, personal și direct care să justifice acțiunea în justiție referitoare la acest drept care a constituit obiectul hotărârii contestate.

Un asemenea interes legitim propriu nu poate fi recunoscut recurentelor decât în situația contestării unor acte care afectează existența lor ca

persoane juridice, patrimoniul, condițiile de funcționare sau realizarea obiectului lor de activitate.

De asemenea, nu se poate reține nici legitimitatea unui interes colectiv, care se determină în funcție de obiectul social prevăzut în statut și de specialitatea capacității de folosință a persoanei juridice. Conform principiului specialității, persoana juridică nu poate întreprinde alte activități decât acelea pentru care s-a constituit, iar exercitarea unor acțiuni conexe obiectului de activitate nu poate interveni decât dacă acestea sunt un complement normal al misiunii principale statutare.

Actul administrativ dedus judecării în prezenta cauză nu afectează în mod real calitatea de care se prevalează recurente, aceea de asociații profesionale și generalitatea termenilor din statutul lor privind obiectul de activitate nu justifică interesul procesual pentru cererea de anulare a actului care vizează exclusiv un alt subiect de drept și dreptul acestuia la promovare.

De altfel, în motivarea cererii de recurs, asociațiile recurente nici nu au indicat dreptul lor recunoscut de lege sau interesul legitim pretins a fi fost vătămat prin hotărârea nr. 215/25 martie 2010 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

Concluzia lipsei de interes în exercitarea recursului împotriva hotărârii nr. 215/25 martie 2010 se impune

și față de împrejurarea că recurente au contestat îndeplinirea de către un candidat a condițiilor de promovare, fără însă a fi atacat în justiție actul administrativ prin care s-a constatat îndeplinirea acestor condiții și anume, hotărârea nr. 314/25 martie 2010 a Secției pentru Judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.

Hotărârile judecătorești irevocabile indicate de recurente în combaterea excepției lipsei de interes nu pot fi avute în vedere în prezenta cauză, întrucât au fost pronunțate într-un alt cadru procesual, inclusiv în privința obiectului litigiului care a vizat o altă categorie de acte administrative emise de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii în exercitarea atribuțiilor conferite prin lege.

Pentru motivele care au fost expuse, constatând că interesul invocat de recurente nu întrunește condițiile legale pentru cererea de chemare în judecată pe calea contenciosului administrativ, Înalta Curte a admis excepția lipsei de interes invocată de intimatul Consiliul Superior al Magistraturii, pe cale de consecință, a respins recursul declarat de Asociația Magistraților din România (AMR) - Filiala Cluj și Uniunea Națională a Judecătorilor din România.

(Înalta Curte de Casație și Justiție-Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 2493/12.05.2010, dosar nr. 3764/1/2010)